

ща и да въ Паракинъ и да са чуда на Сърбия и на нейните началници,“ рѣкохъ азъ. — »Такива началници сж и въ Сърбия твърде рѣдки. Ти не трѣба да ходишь въ Паракинъ. Остани тука и да видиме какво ще да ти направи началникътъ! Азъ отговарямъ за тебе,“ каза Илия. — »Не ща да оставамъ тука, за да ма гледатъ накриво.“ — »Я дай ми пашпортътъ си, за да го вида,“ каза Илия. Когато азъ му го подадохъ, той го скри въ джебътъ си и рече ми: »Не пушамъ та за инатъ на полицейнътъ. Азъ ща да напиша писмо до министрътъ. . .“ Когато си отидохъ въ ханътъ, то дойде едно момче отъ пощата и попита ханджията има ли нѣкои човѣкъ, който би са рѣшилъ да служи въ пощата. Като са намирахъ въ голѣма ярость, то отговорихъ на момчето: »Азъ ща да дойда да служа.“ И отидохъ. Като влѣзохъ при пощаринътъ, то той ма погледа зачудено и попита ма: »Ти искашь да служишь въ пощанска служба?“ — »Искамъ,“ казахъ азъ. — »Знаете ли вие, че ние търсиме момче за сюрюдгия?“ — »Зная.“ Пощаринътъ ма погледа още по-зачудено и проговори: »А имашъ ли други дрѣхи?“ — »Имамъ.“ — »Азъ та питамъ за това, защото съ тие чохени дрѣхи, които струватъ повече отъ 20 жлтици, е грѣхота да бждешъ сюрюдгия и да ги покжсашъ за единъ месѣць. Язжк е за дрѣхите.“ — »Не бой са, рѣкохъ азъ, азъ имамъ и дрѣхи, и пари.“ Записа ма. — »Месѣчна плата ще имашъ по три жлтици и по една рубля,“ рече пощаринътъ. — »Стига ми,“ казахъ азъ. Върнахъ са въ ханътъ и разсърдихъ са още повече. Илия, Цеко и Коста захванаха да ма сждатъ, защото сжмъ азъ станалъ сюрюдгия